

Slávka Koleničová

NÁVRAT

novela

voľne šíriteľné na nekomerčné účely

© 2017 Slávka Koleničová

NÁVRAT

„Došľaka, Filip, to si fakt až taký kretén? Čo si si vlastne myslel?!“ Daniel, zvyčajne chladnokrvný a s nepreniknuteľným výrazom v tvári, tentoraz svoj hnev neskrýval. Čo hnev, doslova zúrilo a keby nebol medzi ním a Filipom masívny písací stôl, svojho partnera rovno chytí za krk a riadne ním potrasie. „Veď už o hodinu máme jednanie s investorom!“

Mladý muž po celý čas uhýbal pohľadom. Vedel, že urobil chybu a tváril sa pokorne. „Nemal si ma v tom nechať samého,“ zamrmlal na svoju obhajobu. „Všetko bolo dohodnuté, všetci súhlasili. Okrem tej jednej stareny. Bol som za ňou trikrát a ponúkol som jej najvyššiu sumu, aká bola akceptovateľná. Lenže ona si ma nechcela ani vypočuť. Čo som mal, podľa teba, robiť?“

„Povedať mi to!“ zreval Daniel. „Hneď! Niečo by som vymyslel! Teraz...“

Filip bledol každým jeho slovom. „Jej dom je úplne na kraji,“ temer šepkal, trasúcim sa hlasom. „Možno ten pozemok ani nebudeme potrebovať.“

Daniel ho preklal očami. Zlostným pohybom ruky zmietol zo stola hĺbku papierov a pobehol k baru, dômyselne ukrytým za rozložitým fikusom. Vybral z neho fľašu whisky. Nalial si trochu do hladkého, širokého pohára s vysokým dnom, otočil sa k oknu a obsah do seba hodil na jeden dúšok. Filipa neponúkol. Je to hlupák, zúrilo v duchu. Neschopný idiot! A ja tiež. Prečo som ho tam poslal?

Vedel, že Filipovi trochu krivdí. Hoci o desať rokov mladší, bol to v podstate šikovný, skúsený chlap. Dokázal vymyslieť zaujímavé projekty a nájsť pre ne lokality, ktoré si iní ani nevšimli. Lenže jednať s klientmi nikdy nevedel. To bola Danielova parketa. Spolu tak vytvárali výborný tandem, ale tam ich spolupráca končila. Nepriatelili sa, nemali rovnaké záujmy, nechodili spolu na pivo, či žúrovať. Daniel si prácu postavil na vrchol rebríčka svojich hodnôt a tvrdohlavo šiel iba po výsledkoch. Na ľuďoch okolo neho mu nezáležalo.

NÁVRAT

„Vypadni,“ zasipel odrazu. Zvrtol sa, Filipa prebodol ďalším nasrdeným pohľadom. „Zmizni mi z očí a modli sa, aby som to nejako uhral! Inak s tebou končím, jasné?“

Filip sa nadýchol. Chcel čosi povedať, napokon si to rozmyslel. Zacúval k dverám, obozretne, aby sa k Danielovi neobrátil chrbtom a nahmatal kľučku dverí. Než ju stisol, ešte narýchlo prehodil: „Zavolaj ma, keď prídu.“ O sekundu už po ňom ostala v miestnosti len vôňa korenistého parfumu.

Daniel zovrel pohár v prstoch a len tak-tak, že ho za ním nehodil. Zlosť v ňom bublala. Priam ho rozpaľovala dobiela, viac sa však hneval na seba. Je to moja vina... Mal som to ísť riešiť sám! Viem predsa, aký je. A odvtedy ubehlo už tridsať rokov, kto by si ma pamätal? Určite sa tam všetko zmenilo, aj ona je dávno preč...

Opäť sa pootočil k oknu, no miesto zvyčajného výhľadu na mesto znevrady uvidel sám seba. Mal pätnásť, sedel u starkých pri stole, na ňom trónil tanier s čerstvo upečenými buchtami a on sa za nimi načahoval. Prekvapila ho sila a čistota tej spomienky. V ostatnom čase sa mu vracali čoraz častejšie, vlastne odvtedy, čo pred ním Filip spomenul názov osady, kde naplánoval ich najnovší projekt. Ale dosiaľ to boli len čriepky. Hmlisté a zaprášené niekdajšími časmi. Táto však bola iná. Doslova zacítil na jazyku sladkú chuť tvarohu a slivkového lekváru, na koži teplo, sálajúce zo sporáka, nos mu poštekľila vôňa melty, ktorú si starénka varievala namiesto kávy.

Potriasol hlavou. Dost', musí sa sústrediť na prácu. To je teraz dôležité! Nie nejaké pochabé návraty do čias, ktoré sú nenávratne preč. A ktoré mu spôsobili toľko bolesti a trápenia. Ale, na druhej strane... Čo ak predsa...

Akýsi nástojčivý vnútorný tlak ho donútil pobehnúť k papierom. Prudko sa zohol, narýchlo ich pozbieral a hodil späť na stôl. Vzápätí sa nimi začal chvatne prehrabávať. Býva v ich chalupe teraz niekto? Možno stále ona! Alebo aspoň jej rodičia...

NÁVRAT

Zmluvy prešiel dvakrát, no hľadal zbytočne. Niektoré mená mu síce boli povedomé, väčšinu však nepoznal a to, ktoré sa tak veľmi snažil nájsť, medzi nimi nebolo vôbec. Dokonca ani čísla domov mu nič nehovorili.

Pomaly sa spustil do kresla, prekvapený pocitom vnútorného sklamaní. Som hlupák, pomyslel si. Čo som čakal? Určite sa dávno vydala, odsťahovala, teraz žije kdesi so svojim mužom a deťmi, je šťastná a spokojná. A rodičia zrejme dom predali. Usadili sa v okresnom meste, veď kto by už dnes býval tak ďaleko od civilizácie? Možno dokonca umreli, presne ako...

Bolesť mu ako šíp vystrelila až kamsi do chrbta a on vyjavene zažmurkal. Čo to má znamenať? S týmto sa už predsa dávno vyrovnal! Trvalo to dlho, stálo ho veľa síl, kým dokázal v sebe túto životnú kapitolu uzavrieť a presvedčiť sám seba, že treba ísť ďalej a neobzerať sa, no napokon sa mu to podarilo. Alebo nie?

Zhlboka sa nadýchol, privrel oči, čelo si oprel o ruky zohnuté v lakťoch. Koniec, stačilo! Minulosť už aj tak nemá zmysel oživovať. Dôležitý je dnešok. Jeho nový projekt a klient, ktorý o pár minút bude chcieť počuť riešenie. Potrebuje si prejsť možné východiská, nájsť stratégiu, ponúknuť možnosti...

Nedokázal to. Pohltla ho spleť pocitov, nedovoľovala mu skoncentrovať sa na nič iné, srdce mu splašene búchalo, tvár zalievalo zadúšajúce teplo. Bolo to čosi, čo už dávno nezažil. Odrazu mal pred očami jej gaštanové vlasy – vždy ich nosievala rozpustené, noštek posiaty rozkošnými pehami – veľmi sa na ne hnevala, veselý smiech – smiala sa stále a na všetkom a najmä jej oči. Mali farbu fialiek, nikdy predtým a ani potom také nevidel. Jeho prvá láska...

Do uší sa mu votrelo bzučanie telefónu. Aparát kruto prerušil niť dávnych spomienok a on zlostne tresol po číselníku. Vzápätí sa nevrlo ohlásil.

Sekretárka ho, napriek jeho vyšteknutiu, milým hlasom informovala, že návštevu, ktorú čakal, poslala podľa jeho želania do zasadačky a informovala aj jeho spoločníka. Po sekundovej odmlke sa ešte opýtala, kedy má priniesť kávu.

NÁVRAT

Zavrčal, že ako obvykle. Nato ukončil hovor, sebavedome vystrel chrbát a nekompromisne v sebe potlačil všetko, čo nesúviselo s jeho prácou. Vstal, prikrročil k vešiaku, z ramienka strhol sako, obliekol si ho a postavil sa pred zrkadlo. Kým si upravil posledné detaily, na tvár mu vystúpila zvyčajná odťažitá maska. Spokojne sa uškrnul. A než odišiel z miestnosti, ešte hodil okom na fotografiu pri monitore počítača. „Tak, Laura,“ sucho sa prihovril podobizni očarujúcej blondínky, „drž mi palce. Ak to dnes neklapne, nebudú žiadne nové kožuchy, šperky, ani exotické dovolenky.“ Pery mu zvlnil ďalší úškrn. Chladný, cynický, s náznakom opovrhnutia. „Budeš si musieť vystačiť s tým, čo máš, zlato.“

„Dík za tých dvadsaťštyri hodín.“ Filip sa dlho odhodlával, kým to Danielovi povedal. Ten s ním dosiaľ neprehodil ani slovo. Aj na včerajšom stretnutí sa tváril akoby bol vzduch a sotva sa za klientom zatvorili dvere, bez pozdravu, či akéhokoľvek zhodnotenia schôdzky, otočil sa na päte a odišiel. „Ty tú babu dnes zlomíš, na to dám krk,“ pokúsil sa mu dokonca pochlebovať.

Daniel na jeho snahu nadviazať komunikáciu stále nereagoval. Usadený vedľa na zadnom sedadle luxusného BMW vytrvalo hľadel z okna, akoby tam bolo niečo obzvlášť zaujímavé a v tvári sa mu nepohol ani sval.

Filip naštvane zaťal zuby. Neznášal, keď sa nad neho niekto vyvyšoval, tobôž mu rozkazoval. No u Daniela nemal na výber. Túto prácu potreboval. Aj svojho partáka, respektíve, jeho umenie vyjednávať. Nechápal ako to robí. Závidel mu tú schopnosť, pretože mu skoro vždy všetko vyšlo. Akoby tých ľudí začaroval. Keby on sám toto dokázal...

Na okamih zasnene privrel oči. Mohol by prevziať celú firmu sám, Daniel by si ani neškrtol! To by bola paráda...

Vzápätí viečka roztvoril a vrátil sa do reality. Včerajšia potupa v ňom opäť zarezonovala. No najhoršie bolo, že Daniel mal pravdu. Pohnojil to. Snažil sa

NÁVRAT

hrať na niekoho kým nie je a tak to aj dopadlo. Ale fakt si myslel, že sa naňho už niečo z Danielových fínt nalepilo! A zo začiatku to aj tak vyzeralo. Starosta obce bol jeho návrhom nadšený, obyvatelia dotknutej osady už menej, ale na stretnutie v kultúrnom dome prišli skoro všetci a napokon podpísali aj zmluvy. S výnimkou tej tvrdohlavej babky. Použil na ňu všetky dostupné prostriedky, skúšal to slovom aj peniazmi, avšak zbytočne. Áno, asi mal ísť nakoniec za Danielom a pokorne priznať porážku. No on sám by to na jeho mieste urobil? Zaručene nie! Do poslednej chvíle by sa snažil niečo vymyslieť! Aj Filipove závitý bežali na plné obrátky. Ale tá starena ho aj ostatný raz poslala kadeľahšie, ani okom pri tom nemihla. Pritom jej ponúkol kráľovské peniaze, za ktoré by si v tom zapadákové mohla kúpiť aj dva byty! Teraz mu už neostáva iné, len sa spoľahnúť na svojho parťáka. A ten musí podať excelentný výkon. Lebo on už s províziou počíta. Vyhlíadal si pozemok kúsok za Bratislavou, má spracovaný projekt na špičkový dom, bude tam...

„Daj mi to!“ skočil mu Daniel príkro do jeho nádherných predstáv.

Hneď vedel, čo chce. Okamžite z kôpky dokumentov, ktorá ležala medzi nimi ako symbolický rozdeľovník, vyhrabal katastrálnu mapu. Výraznou fixkou bol na nej zakrúžkovaný pozemok, ktorého majiteľka tak zaryto odolávala akejkol'vek ponuke na predaj. Podal mu ju a čakal, či ešte niečo povie.

Daniel sa opäť odmlčal. Len študoval papier, vytlačený na farebnej tlačiarni a tváril sa nepreniknuteľne, čo bolo preňho typické. Odkedy sa s ním Filip poznal, svoje pocity ukrýval tak dôkladne, že nikto nikdy nevedel, na čo myslí a aká bude potom jeho reakcia. Len v ostatnom čase jeho stoický pokoj narúšali časté výbuchy zlosti. Ktovie prečo... No bolo mu to jedno. Dôležité je, že sa zbavil ťažkého bremena, všetko má v rukách Daniel a on sa môže venovať príjemnejším záležitostiam.

NÁVRAT

Uvoľnene sa pomrvil, vybral si z vrecka smartfón a listoval prijatými správami. Tá, ktorá prišla pred pár minútami, ho potešila najviac. Príde k nemu už dnes večer a ostane celý víkend! Úžasné...

„O chvíľu sme tam,“ zamrmlal Daniel.

Filip ho temer nevnímal. Opäť sa ponoril do snívania a už sa videl na terase svojho nového domu. Pohodlne natiahnutý na drevenom ležadle popíja osviežujúci drink, v bazéne tíško špliecha voda, zvodným krokom k nemu prichádza dlhonohá kráska...

„Necháš hovoriť iba mňa, jasné? Nech to zasa nepohnojíš.“

Netušil, či ho viac popudil Danielov pohľadový tón, alebo necitlivý spôsob, akým ho znova vytrhol z lákavej predstavy. „Nič som nepohnojil,“ odvážil sa precediť zlostne cez zuby. Nato pre istotu ťukol na displej telefónu, aby jeho spoločník náhodou nezistil s kým si píše. Radšej si začal prezerat' nové príspevky na instagrame a už teraz sa tešil na obdivné reakcie priateľov, keď tam o pár mesiacov zavesí fotky svojho nového domu. „To tá babka je jednoducho strelená! Trepala čosi o rodinnom dedičstve, vraj aj dcéra a vnuk sú proti a svoje prachy si mám strčiť ved' vieš kam. Pritom by si za ne v tej diere mohla...“

„Drž hubu,“ sykol odrazu Daniel nepriateľsky.

Filip pobúrene zdvihol hlavu. Už-už mal na jazyku protestnú reakciu, no napokon ostal ticho. Zbadal totiž, ako Daniel bolestne krčí čelo a zatína päsť, čo mu nedávalo žiaden zmysel. Nikdy nedával najavo svoje pocity. Ožral sa snád' včera a teraz je mu zle? Alebo to súvisí s niečím celkom iným?

„Stojte!“

Šofér nezaváhal, okamžite vyhodil smerovku, pribrzdil a zašiel ku krajnici. Keď celkom zastal, Daniel prudko otvoril dvere. Náhlivo vystúpil, oprel sa rukami o strechu auta, očami kĺzal po okolí. Zároveň bojoval s pocitom, že sa

NÁVRAT

zadusí. Toto nečakal. Sotva zbadal tabuľu s názvom obce, pretlak emócií mu stisol pľúca, zovrel hrdlo a srdce v hrudi premenil na zúfalo sa trepotajúce vtáča. Bože, tá vôňa. Pamätá si ju! Akoby to bolo včera, čo poňho starý otec prišiel k autobusu. S vozom a s koňmi, lebo v tom čase sa na lazy inak dostať nedalo...

Zašiel k tomu miestu pohľadom a po chrbte mu prebehol mráz. Čelo, naopak, sperlil pot. Neuveriteľné... Zastávka sa stále nachádza na tom istom mieste, len je oveľa modernejšia! Aj potok sa trochu zmenil. Kedysi na jeho hornom toku chytal s chlapcami z dediny raky, v súčasnosti mal vyregulované koryto, boky vyložené kameňom a pribudli cezeň lávky, ktoré tam predtým neboli. Akurát tie hory, kam ho starký zvykol často brávať – vtedy plné hříbov a lesných plodov – ostali rovnaké...

Dost'! Nervózne si prehrabol starostlivo učesané vlasy, odvrátil zrak od miest, ktoré ho pred časom tak hlboko zasiahli a chcel sa vrátiť do auta. Prišiel sem predsa pracovať, nie vracat' sa do minulosti! Lenže spomienky sa naňho valili zo všetkých strán, príliš dlho ich v sebe potláčal. Teraz sa pýtali von.

Mal pätnásť. Práve začínali letné prázdniny a on očakával, že ich strávi ako zvyčajne – dovolenka s rodičmi pri mori, potom pioniersky tábor. Otec však dostal pozvánku na akési lekárske sympóziu do zahraničia. Mama s ním ísť smela, on však nie. Preto ho, po dlhej a vášnivej porade, ktorú si potajme vypočul, po prvý raz poslali k starým rodičom na vidiek. Dovtedy sa tvárili, akoby starkí ani neexistovali. Netušil, prečo to rodičia robili a oni mu odmietli čokoľvek vysvetliť. Iba z útržkov ich rozhovoru vyrozumel, že sa pre čosi v minulosti pohádali. A ani starenka so starkým mu nič nepovedali. Len opakovali, akí sú šťastní, že je konečne s nimi, aspoň na tých pár týždňov. Nik netušil, že sú spolu prvý a posledný raz. No boli to jeho najkrajšie a najslobodnejšie prázdniny v živote.

„Pán Oravec, ste v poriadku?“

NÁVRAT

Daniel sa na úctivý hlas šoféra strhol. Uvedomil si, že bezducho civie smerom ku kostolu, kam ho starí rodičia v nedeľu vodievali a chcel čosi odvetiť. Miesto toho sa mu vybavilo, ako po bohoslužbe starký zakaždým zašiel do krčmy po pivo. Dal si ho natočiť do veľkého, hlineného krčaha, jemu sa ušla malinovka. Starká si zasa zvykla poklebetiť so ženami z dediny. Všeličo sa podozvedala, občas si niečo kúpila od trhovníkov, ktorí si neďaleko rozložili stánky... Raz prišli aj medovníkari. Odvážil sa a vydrankal si od starkých zdobené srdiečko so zrkadielkom. Nejedol ho však. Celou cestou domov ho úzkostlivo strážil a kým starký vypriahal kone, potajomky sa vytratil na dolný koniec osady...

„Daniel!“

Na okamih privrel oči a počúchal si tvár dlaňami. Musí sa spamätať! Nesmie ukázať svoju slabosť, spätosť s týmto miestom, to by bola kardinálna chyba! Už je to dávno preč a on bol vtedy len hlúpe, naivné decko. Nič viac.

„Hej, Daniel!“ Plecom mu pomykala netrpezlivá ruka. Vzápätí sa Filip nahol a zvedavo mu nakúkal do tváre. „Prečo si vystúpil už tu? Je ti niečo?“

Jediným razantným pohybom sa mu vytrhol. „Som okej,“ zavrčal.

„No, neviem,“ uškrnul sa, „vyzeráš ako pred infarktóm. Môžeme ísť ešte niekam na panáka, keď chceš...“

Daniel sa k nemu zvrtol. Z očí mu sršali blesky, nozdry sa rozčúlene chveli. „Chľastať budeme, keď urobíme, čo treba, jasné?“ zasipel. „Teraz padaj späť do auta!“

Filip čosi zahundral.

„Máš nejaké námietky?“ zahrnel podráždene. „Ak sa ti niečo nepáči, tu je zastávka! Môžeš počkať na autobus a vrátiť sa späť. Ja to zvládnem aj sám.“

Filip očervenel, ale už mlčal. Vliezol späť do auta. Daniel sa posadil vedľa neho, požiadal šoféra, nech ide ďalej a dúfal, že to najhoršie má za sebou. Mýlil sa. Odrazu zbadal starý, kamenný, machom obrastený kríž na pamiatku rodiny, ktorú pred takmer dvesto rokmi na tom mieste zabil blesk a o kúsok ďalej zasa

NÁVRAT

mohutný dub. Presne ten, pod ktorý sa raz spolu s ňou schoval pred dažďom a kde dostal svoj prvý bozk. Od nej... Nato prišli k odbočke. Kedysi úzka a prašná cesta stúpajúca do vrchu a obrúbená majestátnymi smrekmi dostala asfaltový koberec, no i tak tie miesta spoznával. A o pár minút sa už pred ním rozprestrela údolie. Obkolesené vrchmi, ako si ho pamätal, so zopár domcami, pri ktorých akoby zastal čas, ale aj novšími, ku ktorým už viedli prístupové chodníky. Vďaka modernizácii síce dolina stratila niečo zo svojej tajomnej atmosféry, zvláštne, osobité čaro však ostalo. Spôsobila ho čistá, detská radosť chlapca, ktorý sa kedysi dávno na jeden mesiac vymanil z chladného područia rodičov, dôstojných a rezervovaných a konečne mohol byť sám sebou.

Nedokázal sa dlhšie premáhať. Čosi ho ťahalo von, preč, na kopec, musel zistiť, ako to tam teraz vyzerá. I keď riskoval, že sa prezradí. No odrazu mu na tom prestalo záležať. A tak dal znova pokyn vodičovi.

„Mňa z neho porazí! Kam zasa lezie?“

Filip sa nechápavo díval za Danielom, ktorý už po druhý raz nechal zastaviť auto, hoci stále neboli v cieľi. Chýbalo ešte pár desiatok metrov. Lenže ten blázon jeho protesty úplne odignoroval, odrazu vybehol von a začal sa driapať zarasteným chodníkom k akejsi napoly zrúcanej usadlosti. V obleku a v značkových kožených topánkach, absolútne nevhodných na turistiku.

Pokrútil hlavou. Prečo sa vlastne trepe práve tam? Dom a zopár drevených hospodárskych budov pri nej kedysi zjavne slúžili ľuďom. Teraz v škárach múrov vyrastali rastliny, okná a dvere chýbali, strechy boli deravé, všade sa dali rozoznať stopy po dávnom požiari. Čo na tých ruinách vidí?

Nervózne pozrel na hodinky. Tomu magorovi asi fakt hrabe! Už sa mali predsa pomaly vracat'! Je čas obeda, vonku slnko pečie ako bláznivé a on začína cítiť hlad. Kde v tejto diere nájdú nejakú dobrú reštauráciu? A kým sa dostanú

NÁVRAT

späť do mesta... Hádam sa nebude tlačíť trápnu bagetou na nejakej zavšivavenej pumpe?!

V tom momente prekvapene zamrkal. Daniel dosiahol svoj cieľ, chvíľu chodil okolo zvyškov domu ako námesačný, sem-tam čosi zdvihol z trávy, občas nakukol dnu rôznymi otvormi a akoby sa s kýmisi rozprával. Potom nečakane udrel päťou do steny. Vzápätí znova, nato sa zviezol na kolená a ostal kľačať v tráve. Hlavu vyvrátil dohora, niečo pri tom kričal, no kvôli diaľke a pustenému rádiu mu nebolo rozumieť.

Filip prevrátil očami. Znechutene vykryvil ústa, ale nemal na výber. „Ostaňte tu a nechajte bežať motor,“ prikázal šoférovi. „Idem za ním, tuším mu drblo.“ A neochotne sa hrabal von z auta.

Po pobyte v príjemne klimatizovanom vozidle ho facka horúcim vzduchom priam omráčila. Čert mi bol dlžen tento debilný výlet, rozčúlil sa v duchu. Aj tú hlúpu starenu! Nemohla byť ochotná a ústretová ako ostatní? Všetkým zalepil oči prachmi... Aj starostovi, ktorý mu na oplátku pomohol. Pred obyvateľmi sa rozplýval, že sa k nim konečne dostane cestovný ruch, ľudia z obce budú mať viac pracovných príležitostí... Prečo tá stará krava všetko pokazila?

Plný hnevu si vyzliekol sako, hodil ho na zadné sedadlo, vyhrnul si rukávy na košeli a rázne zatresol dvere auta. Mrzký pohľad šoféra, ktorý ho za to takto odmenil, nezachytil. Nato sa vybral za Danielom. Už po pár metroch šplhania sa do pomerne strmého kopca začal opäť nadávať. Svaly, ktoré si pravidelne zveľadľoval vo fitnesscentre, mu boli skôr na príťaž, čelo mu zalial pot, ani si ho nestačil utierať. „Veď počkaj,“ hromžil polohlasne, „všetko ti spočítam! Nielen túto drinu, ale aj zničené nohavice, topánky, košeľu a každý jeden pľuzgier na mojich nohách. Ešte uvidíš!“

V duchu si začal predstavovať, ako sa zatvára vo svojom super modernom sprchovacom kúte, púšťa na seba prúd osviežujúcej vody a zmýva zo seba všetok ten prach a pot. Nálada sa mu hneď trochu vylepšila. Večer požiada

NÁVRAT

Lauru, aby ho poriadne vymasírovala. Vie to parádne, nie raz potom skončili divokým sexom.

Mrkol pred seba. Daniela momentálne nevidel, ani ho nepočul, no i tak mu pery skrivil jedovatý úškrn. Keby ten vedel, čo sa mu robí za chrbtom... Zaručene by mu kleslo to jeho večné sebavedomie. Za tie roky, čo sa poznajú, mu prebral všetky jeho frajerky. Ten osol si to však ani nevšimol! Vždy iba vymenil fotku na stole v pracovni za inú a šiel ďalej. Akoby ani nemal srdce...

Konečne bol hore. Celkom zmorený sa potácal bližšie a snažil sa polapiť dych. „H...hej,“ vyriekol s námahou, zastal a v predklone sa rukami oprel o kolená. „Čo tu... preboha... robíš?“

Daniel si ho nevšimal. Sedel na zemi, chrbtom sa opieral o popukanú stenu chalupy, v prstoch pomaly točil steblo nejakej buriny. Hľadel kamsi do diaľky. „Prečo?“ mrmlal si popod nos. „Prečo si mi ich vzal?“ Bolestne zavzdychal. „A prečo aj ju?“

Filip zarazene zvrátil čelo. „Daniel...“ Dľaňou mu zamával pred tvárou. „Haló!“

Pozrel naňho, no akoby ho nevidel. V očiach mal smútok, zvláštne sa mu leskli, na lícach sa zreteľne črtali jarčeky od slz.

„Si v pohode?“ opýtal sa, celý zmätený.

Daniel náhle mávol rukou pred seba. „Vidíš tú studňu?“ Hlas mal zastretý, perami mu preletelo trpké pousmiate. „Neveril by si, aká studená voda v nej bývala. Teraz by sa mi zišla, aspoň za vedro.“

Filip sa obzrel. Naozaj tam stála studňa. Kamenný spodok mala obrastený machom, rôznymi rastlinami, drevená strieška nad ňou spadla a čiastočne otvor prekryla.

Znovu sa zadíval na Daniela. Ten je tuším nadrogovaný, preletelo mu hlavou. Alebo má otravu kyslíkom!

NÁVRAT

„A v noci sa sem zvykli zatúlať kuny,“ pokračoval, už oveľa pokojnejšie a akosi vyrovnane. „Niekedy aj líšky. Nechápal by si, aký krik vedia sliepky spraviť, keď sa cítia ohrozené.“

Naozaj nechápal. „O čom to, doriti, točíš?“ vyhrkol. „Aké sliepky, aké kuny, aká voda? Máš úpal, či čo?!“

Daniel sa miesto odpovede rozosmial. Nie však jeho zvyčajným, nacvičeným smiechom, toto bol úprimný prejav veselosti, aký pri ňom Filip ešte nezažil. Dokonca ani vtedy na výlete v Las Vegas, hneď po dohode o ich ďalšej spolupráci. V rulete sa im podarilo vyhrať slušné prachy, minuli ich na alkohol a dievčatá a hoci sa obaja rehotali ako blázni, do dnešnej srdečnosti to malo poriadne ďaleko.

„Daniel, čo sa s tebou deje?“ kvokol si k nemu ustarane. „Odkedy sme nakopli tento projekt, akoby ťa niekto vymenil. Nič nerobíš ako predtým, si nejaký mimo a teraz ešte aj tieto divné kecy...“

Daniel naňho s úsmevom pozrel. Už nebol strápený, práve naopak, pohľad mu zjasnel, črty tváre sa uvoľnili.

Preskočilo mu, utvrdzoval sa Filip v duchu. Toto nie je normálne...

„Môžem ti odprisahať, že som úplne v poriadku.“ Daniel prehovoril neobvykle priateľsky a prívetivo, dosiaľ sa s nikým takto nerozprával. „Ibaže tu nie som prvýkrát, vieš? Poznám toto miesto, dokonca celkom dobre.“

„Fakt ti šibe,“ zastonal Filip. Vybral si z vrecka plátennú vreckovku, už vôbec nepripomínala ten kúsok belostnej látky, aký si tam ešte ráno vložil. Začal sa utierať. „Čo by si tu asi tak robil?“

Daniel zaklonil hlavu, pozrel do oblohy. „Tu,“ podčiarkol to slovo tónom hlasu, „kedysi bývali moji starí rodičia. Navštívil som ich len jediný raz, pred tridsiatimi rokmi, ale zažil som s nimi to, čo nikde predtým a už nikdy potom.“

„Robíš si zo mňa srandu??“

NÁVRAT

Daniel naňho s úškrnom zaškúlil. „Myslíš si, že chodievam len na exotické pláže a do päťhviezdičkových hotelov? Čudoval by si sa, kde všade som už bol.“

Filip zadumane zovrel pery. Začal si dávať dohromady všetko, čo Daniel urobil či povedal, odkedy rozbehli tento projekt a skladačka mu do seba začala postupne zapadať. Ak tu naozaj v minulosti bol, letelo mu hlavou, niečo sa mu tu zaručene stalo. Čosi, pre čo sa chcel vyhnúť návšteve tohto miesta a tak si vymyslel, že mi dá šancu vyjednať všetky podmienky. A ja by som na to nikdy neprišiel, nebyť tej hlúpej babky.

„Okej,“ vztýčil sa a urobil gesto, akože sa vzdáva. „Tak fajn, zaspomínal si si, ale pamätáš si ešte, kvôli čomu sme sem prišli, hej?“

Daniel prikývol.

„Super.“ Trochu neobratne sa pokúšal oprášiť si nohavice. Veľmi to nešlo. „Doriti, môžem ich rovno vyhodiť,“ zavrčal zlostne. „No tak, vstávaj a ideme!“ obrýkol sa aj na Daniela.

Ten sa však ani nepohol. „Ešte chvíľu,“ zašepkal, odrazu zasa tak smutne.

Filip napajedene rozhodil rukami. „Vieš čo? Rob si čo chceš, ja idem späť do auta. Tejto diery mám už fakt plné zuby. Najvyšší čas odtiaľto vypadnúť!“

Než sa stihol zvrtnúť, zaznamenal, že Daniel prudko zdvihol hlavu. V očiach sa mu zablysko, vyzeral, že v najbližšej chvíli vyskočí a jednu mu vrazí.

Automaticky cúvol. Nemal chuť na bitku, hoci bol presvedčený, že by vyhral. Daniel bol starší a rozhodne menej obratný. Ale zápasit' v obleku a v tomto teple... Radšej znova zaspätkoval. O čosi sa pri tom potkol, zamával rukami, snažil sa udržať rovnováhu, až sa mu napokon podarilo zachytiť otvoru, ktorý bol kedysi oknom.

Vydýchol si. Ešte mocnejšie sa do dreva zakvačil prstami, zovrel ho plnou silou a ako sa dvíhal na rovné nohy, zacítil, že sa mu do ukazováka zadrela trieska. Štítivo oblok pustil a nahlas zanaďával. Aké nepríjemné prekvapenie mu

NÁVRAT

toto prekliate miesto ešte pripraví? Vrhol dnu rýchly, zlostný pohľad a vtedy ich zbadal. Čiastočne ukryté pod kusom dreva z bývalej postele, ležali akési fotografie. Nejasné, zažltnuté, napoly zničené vplyvom prírodných živlov, s nevšedným zúbkovaným okrajom.

Zaujalo ho to. Šibol očami na Daniela, či si niečo všimol, no ten bol zjavne mysl'ou zasa kdesi inde a díval sa opačným smerom. Urobil pár opatrných krokov k dverám. Jeho partner stále nereagoval, tak sa pomaly pretisol škárou, nakoľko ich zatarasil spadnutý trám a ocitol sa v prítmí chalupy. Vo vnútri vládol neporiadok. Dlážku z dosiek prerastali rastliny, všade viseli pavučiny, nábytok bol zničený, rôzne predmety domácej potreby porozbíjané. Všetko pokrývala vrstva prachu a špiny. Uvedomoval si, ako riskuje a že ho každú chvíľu môže niečo privaliť, alebo sa on sám kamsi prepadne. Bol však zvedavý a zvyknutý dosiahnuť, čo si predsavzal.

Konečne sa ocitol, kde potreboval. Sklonil sa, fotografie spod dreva vyslobodil, z tej vrchnej zmietol nečistoty a natočil ju k zväzku slnečných lúčov, prenikajúcich cez jednu z mnohých dier v streche. Vzápätí užasnuto otvoril ústa.

„To ma podrž!“

Daniel na Filipovo vyjavené zvolanie zvnútra chalupy nereagoval. Ocitol sa v absolútnom zajatí minulosti, no už s ňou nebojoval. Nevládal. Dokonca si pospomínal na množstvo drobností, o ktorých sa domnieval, že sú dávno zabudnuté: železný sporák, na ktorom buble starenkina skvelá hríbová polievka. Dve postele s obrovskými perinami, vždy vzorne zastlané a prekryté ťažkou tmavohnedou dekou. Nad dverami háčkováný obrázok v drevenom ráme s nápisom – Kde Boh hospodári, tam sa dobre darí. Sošky Ježiša i Panny Márie, poukladané na kredenci i rozložitej dubovej skrini, až sa niekedy cítil ako v kostole. Jeho – predtým otcova – izbička v podkroví, kde sa tak dobre spalo.

NÁVRAT

Studňa, s vyrezávanou strieškou a škripajúcim hriadeľom, odkiaľ každý deň ťahal vodu. Maštal s kravou a dvoma valachmi, vedľa hnojisko, latrina... Šopa, humno, chliev, kurín, pred ním klát na rúbanie dreva. Mozole na oboch rukách – od sekery i od motyky. Krásne modré oči v nežnej dievčenskej tvári, perlivý smiech, sladké malinové pery...

„Čo je toto?“ Filip mu odrazu strčil pred oči akýsi kus papiera a hlas mu rozčúlene preskakoval. „Lepšie povedané, kto je to?!“

Daniel sa spamätal. Nahnevane naňho zazrel, potom sa zameral na predmet, ktorý mu bránil vo výhľade a rázne mu ho vytrhol. Natiahol ruku ďalej, oči mu už neslúžili ako kedysi. Nato zacítil, ako sa mu pokožka na krku zježila. S nesmiernym prekvapením hľadel na svoju vlastnú podobizeň, hoci klobúk a oblečenie nespoznával, vyzeralo ako z minulého storočia. V ďalšom okamihu pochopil. To nie je on! Je to starý otec, z čias, keď bol ešte plný sily a chuti do života!

„Odkiaľ to máš?“ spýtal sa priškrteno. Všimol si, že Filip drží aj ďalšie fotografie a horúčkovo po nich siahol. Prezeral si ich dlhé minúty. Skúmal každý detail, zrak mu podchvíľou rozostriilo dojatie, nežne ich pohládzal prstami. Pri poslednej mu však pohľad stvrdol. Starký držal na rukách chlapčeka a nebolo pochyb, kto to je. Jeho vlastný otec!

Pomaly vstal, sťažka prehltol. „Kde si ich našiel?“

Filip naňho zarazene civel. „Tam, vo vnútri,“ mykol tým smerom hlavou.

Prudko sa zvrtol. Ako je možné, že on si ich nevšimol? Hneď si aj odpovedal – nemohol ich zbadat', zameral sa na úplne iné veci. Bolelo ho, že noví majitelia nechali hospodárstvo spustnúť, pravdepodobne tu nikdy ani neboli. Nato ho znova zdrvila spomienka a dodnes nezodpovedaná otázka, prečo mu otec s matkou nepovedali, že starký mal úraz. V lese ho privalil strom, pomoc prišla neskoro a mesiac po ňom sa pominula aj starká. Stalo sa to na jeseň, v tom istom roku, kedy bol u nich na prázdninách. No jemu to oznámili až pred

NÁVRAT

Vianocami. Keď nechápal, prečo mu starí rodičia neodpovedajú na listy a chcel za nimi opäť vycestovať. Ani ona mu neodpísala... Vtedy sa dozvedel, že starkí sú už spopolnení, pochovaní a chalupa predaná. Šokoval ho chladný, cynický prístup rodičov. Vyplakal sa neskôr, potajomky, nechcel, aby ho otec videl. Určite by ho nazval slabochom. Slzy mu však úľavu nepriniesli. Preto sa rozhodol na všetko zabudnúť a svoje srdce pevne uzamkol. Do jeho najhlbšej podstaty už nik viac neprenikol.

„Filip,“ prevravel teraz priškrtené, „toto sú moji starí rodičia.“ Podal mu jednu z fotografií. „Vidíš? Kedysi to tu vyzeralo úplne inak...“

Filip sa zadíval na obrázok. Mlčal, ohryzok mu skákal hore-dolu, rozpačito sa škriabal na nose. „Takže je to pravda,“ vydýchol po chvíli, stále celkom vyvedený z miery. „Poznáš to tu.“ Nato pozrel na Daniela. „Ale prečo si to predom mnou tajil? Už od začiatku si predsa musel vedieť, že...“

Nedal mu dohovoriť. „To je jedno,“ prerušil ho náhlivo. Ovládol ho nečakaný, zadúšajúci pocit, tlak do chrbta, ako pred chvíľou, keď bežal sem hore. Je aj jej dom taký spustnutý a ponechaný svojmu osudu? Alebo v ňom niekto býva a povie mu, kde ju nájde?

Rozhodným pohybom vychmatol Filipovi fotku z ruky a rozbehol sa dolu kopcom. Ten za ním nasrdene zreval: „Kam zasa ideš? Stoj, dočerta!“

Nezastal. „Musím si ešte niečo zistiť,“ zvolal cez plece počas behu. „Choď k tomu domu, stretneme sa tam!“ A hnal sa ďalej.

Bolo mu jedno, či Filip všetko zachytil a či vôbec pochopil, kam ho posielal. Pred očami mal drevenicu s komínom trochu nakrivo, kozu uviazanú k plotu, starú, pokrútenú hrušku, ktorá rodila už len plánky... A ju. Najkrajšie stvorenie, aké kedy videl, s očami ako fialky.

„Aby bolo jasné, za toto mi zaplatíš!“ Filip pomaly schádzal dolu úbočím, nahlas hromžil a snažil sa predísť ďalšiemu pádu. Spomenul si na ich včerajší

NÁVRAT

rozhovor v kancelárii. „Nie ty so mnou, ale ja s tebou končím, rozumieš?“ vyplul zo seba nenávisťne.

Navzdory opatrnosti sa znova pošmykol. Bolestivo si udrel bok, lakeť a ešte si k tomu zahryzol aj do jazyka. Keď v ústach zacítil krv, jeho hnev sa znásobil. Ten kretén totálne zošalel! Čo si o sebe myslí?! Že bude iba rozkazovať a ostatní sa pred ním budú poslušne plaziť? Ani vo sne! A už aj vie, čo urobí – hneď ako dokončia túto akciu, vykašle sa naňho. Peňazí má dosť, čoskoro pribudnú ďalšie... Už má plné zuby znášania tých jeho čudných nálad. Možno je tiež načase prestať striedať baby a usadiť sa. Založiť si vlastnú firmu... Byť šéfom!

Na chvíľku zastal. Oprel sa rukou o strom, oddychoval, zostup bol ťažší, než šplhanie sa hore. Napriek tomu sa začal usmievať. Vidina osamostatnenia sa a predstava, že čoskoro on bude dávať rozkazy iným, ho nabila novou energiou. Najzábavnejšie by bolo, preletelo mu hlavou, keby za ním o nejaký čas Daniel prišiel a prosil ho o zamestnanie. Že to bez neho nezvláda, nedokáže vymyslieť žiaden ďalší projekt, vlastne je úplne na mizine. To by bola zábava...

Zasmial sa svojej fantázii a nálada sa mu hneď o čosi vylepšila. Keď sa znova pohol, už mu slnko, ktoré naňho nemilosrdne pražilo, natoľko neprekážalo, smäd nebol taký krutý, odreniny štípali omnoho menej a nad zničeným odevom len mávol rukou. Dnešok mu ukázal, že je najvyšší čas na vlastný biznis. A presne to aj urobí.

Kým prišiel k autu, pristál na zadku ešte dvakrát. K zodratým háňkam pribudol udretý členok, entuziazmus ho ale neopúšťal. Dolu požiadal šoféra o lekárničku, narýchlo si ošetril rany a potom sa hltavo napil rovno z fľaše, ktorú našiel pohodenú v kufri. Minerálka bola vyprchaná. Nezáležalo mu na tom, hlavne, že si uhasil smäd a už sa tešil na oddych v príjemne klimatizovanom priestore vozidla. Kým sa Daniel vráti, na chvíľku sa vzadu natiahne. Čo je však najdôležitejšie, čoskoro sa mu úplne zmení život!

NÁVRAT

„Ach!“ Daniel zastal pred známou brámkou a márne sa snažil spomaliť dych. Tep srdca mu zvyšoval aj pohľad na dom, zjavne obývaný a temer rovnaký, ako si ho pamätal. Len slamu na streche vystriedal drevený šindeľ, štíhly, plechový komín stál úplne rovno a starú hrušku v záhrade nahradilo niekoľko iných stromov. Podľa všetkého jabloní, iné ovocie by tu asi nedozrelo. Ďalšie zmeny už nezaznamenal. Ten istý latkový plot, tie isté vyrezávané okenice, na parapete muškáty, v štíte strechy maličká kaplnka so soškou Panny Márie. Pod kamennými schodmi vedúcimi ku vchodovým dverám poukladané drevo. Vľavo maštal', chliev s kurínom, latrina, na mieste bývalého hnojiska koterce so zajacmi, humno, po dvore pobehovali kotkodákajúce sliepky. Vlastne, ešte je čosi inak, uvedomil si. Vpravo zbadal psiu búdu, pred ktorou štekal hrozivo vyzerajúci vlčiak. Kedysi mali jazvečíka...

Odzrazu vrzli vchodové dvere a vykukla z nich staršia pani. V momente ho zamrazilo. Ešte tu bývajú! A ani za tých tridsať rokov sa jej mama priveľmi nezmenila. Stále chudá, vysoká, hoci už trochu zhrbená, na tvári vyrytých viac vrások, než si pamätal. Avšak oči, láskavé a modré, ktoré po nej dcéra zdedila, sa nezmenili.

Danielovi sa zovrelo hrdlo. „Dobrý... deň,“ vytisol cezeň s námahou.

Žena vyšla na priedomie. Chvíľku naňho skúmavo hľadela cez sklá silných okuliarov, v ďalšej chvíli schmatla palicu, o ktorú sa zrejme zvykla opierať, keď zostupovala po schodíkoch a pohrozila mu ňou. „Už som povedala tomu pred vami, že tento dom nikdy nepredám!“ Hlas mala pevný, silný, autoritatívny. „A teraz sa practe, lebo na vás pošlem psa!“

Nepochyboval, že by to bola schopná urobiť. Nikdy nemala ďaleko od slov k činom a aj napriek pokročilému veku svoj elán zjavne nestratila. Zároveň si uvedomil, kto im skrížil plány a začínal chápať, prečo tu Filip nepochodil.

NÁVRAT

Stal si na špičky, natiahol krk, aby lepšie videl na číslo domu a hneď mu bolo všetko jasné. O tento pozemok teda ide... To jej rodičia sa odmietli vzdať svojho majetku, aby ho mohli odovzdať ďalej!

Napriek horúčave, ktorá ho priam morila, zacítil, že mu na telo naskákala husia koža. To ale znamená, že dcéra a vnuk, ktorých Filip spomínal, je vlastne ona, Margitka, a podľa všetkého jej syn! Lebo iné deti títo dobrí ľudia nemali. Takže je vydatá. S manželom má prinajmenšom chlapca, možno aj viac detí, ak Filip zle počul a stará pani povedala dcére a vnukom...

Vedel, že je pochabé myslieť si, že naňho tridsať rokov čakala. Vtedy mala predsa len trinásť. No i tak mu srdce stisla bolesť. Vzápätí ho priam šokovalo poznanie, že kdesi vo vnútri, ale veľmi, veľmi hlboko a starostlivo ukrytá, sa po celý čas chúlila jeho nesmelá, detská láska. Možno preto sa nikdy do žiadnej ženy nezaľúbil natoľko, aby s ňou chcel zdieľať spoločný život! Možno preto dosiaľ ukrýval svoje city pred všetkými ľuďmi, nechcel, aby ho znova zranili. Tak kruto a bolestivo, ako kedysi urobili jeho rodičia. A aj ona...

„Vy ste mi dobre nerozumel? Berte sa kade ľahšie!“

Doslova magicky priťahovaný, prikročil bližšie k plotu, čím ešte viac podráždil už aj tak dosť rozbesneného psa. „Teta,“ zavolal na ňu ako kedysi, „vy si ma nepamätáte?“

„Ticho, Harik!“ okríkla rázne psa a on sa usmial. Aj jazvečík, ktorého tu vídaval predtým, sa tak volal...

Zviera poslušne stíchlo. Už len ticho kňučalo, oddane sa dívalo na svoju gazdinú a ona pomaly vyšla ku kraju schodíkov. Lepšie sa oprela o paličku, okuliare si posunula viac ku koreňu nosa a on sa odvážil stisnúť kľučku. Hoci najradšej by sa k nej rozbehol, schytil ju do náručia a vybozkával na obe líca tak, ako to kedysi, pri rozlúčke, urobila ona sama. Vtedy jej siahal približne po nos. „Som... Daniel,“ predstavil sa, stojac v otvorenej bránke.

NÁVRAT

Ruka s paličkou sa jej roztriasla, tou druhou si prikryla ústa, tvárou jej preletelo poznanie. „Danielko!“ vyhrkla vzápätí užasnuto. „Si to naozaj ty?“

Dnes už po druhý raz musel bojovať s dojatím a slzami. Pri dome starých rodičov ho plač premohol, tu sa ovládol. I tak mu stiahnuté hrdlo nedovolilo nič povedať, preto iba jednoducho prikývol.

Premerala si ho rýchlym, hodnotiacim pohľadom. Nato jej oči zažiarili. „Božemôj,“ zvolala natešene, „ale si vyrástol... Vyzeráš presne ako tvoj dedo!“

Dokázal sa len usmiať. Toto už dávno nezažil, ten pocit, že kamsi patrí, že na ňom niekomu záleží a že existuje miesto, kde je vždy vítaný.

Odkašľal si. „Rád vás zasa vidím,“ podarilo sa mu prehodiť pár slov. „Ako sa máte?“ Na zlomok sekundy zaváhal. „A čo Margitka?“

Sotva nahlas povedal jej meno, okamžite sa mu zjavila pred očami. Stáli spolu pod hruškou, on uplietol z trávy dva prstienky a jeden z nich jej práve navliekol na prst. „Čo to znamená?“ pýta sa ho dievčensky dychtivo. A on jej úplne vážne odpovedá: „Teraz sme snúbenci. Keď budem dospelý, prídem si po teba a vezmem si ťa za ženu.“ V ušiach mu ešte aj teraz zvonil jej veselý, jasný smiech.

„Pod' dnu, Danielko,“ ozvala sa milo, hoci radosť v jej očiach trochu pohasla. „Si akýsi zmorený. U mňa si môžeš oddýchnuť, niečo dobré zjesť, porozprávaš mi o sebe...“

Spomenul si na Filipa. Obzrel sa, nikde nevidel ani auto, ani jeho samotného a došlo mu, že partner ho buď nepočul, alebo nepochopil. Zároveň si uvedomil, aký zmysel mala jeho dnešná cesta sem, do údolia. Pravda sa mu odhalila v celej svojej kráse, doslova mu udrela do očí. „Moment,“ usmial sa a vytiahol z vrečka telefón. „Hneď som pri vás, len si musím zavolať.“

NÁVRAT

„Tomu kreténovi fakt drblo v palici...“ Filip šokovane hľadel na mobil v ruke a lapal po dychu. Aký koniec?! Ako to, že odstupuje od projektu, lebo je to celé hlúposť?? Veď na tom pracovali tak dlho! To nemôže myslieť vážne...

Napriek Danielovej žiadosti, aby sa vrátil späť, že s investorom to vybaví sám, prikázal šoférovi zájsť k domu, kam mali pôvodne namierené. Toto mu musí vysvetliť, uvažoval horúčkovo. Nemôže len tak jednoducho vyhlásiť, že celá ich námaha bola zbytočná a vzdať sa tesne pred cieľovou rovinkou! Toto predsa nie je Danielov štýl... A vlastne ani jeho.

Náhle sa prudko nadýchol, zlostne privrel oči. Alebo je to celé inak? Točil čosi o tom, že sedí u tej ženskej v kuchyni, pijú spolu čaj... Prečo? Predtým tvrdil, že ju nepozná! Existuje teda len jedno vysvetlenie – podrazil ho a celú províziu chce zhrabnúť sám. Možno to dokonca chystal už od začiatku a celý tento dnešok bol iba jedno veľké divadlo!

Z auta vyskočil temer za jazdy a len tak-tak, že dvere neoškrel o elektrický stĺp. Vodič ticho zahrešil. Filip mu nevenoval ani pohľad, hnal sa k domu, rovno k bránke, zastavil ho však veľký, očividne rozzúrený pes. Ohlušujúco brechal, trhal reťazou, skákal ako besný a nebolo pochyb, že okolo neho tak ľahko neprejde. Z vrecka saka teda vytiahol telefón. Chcel Danielovi zavolať, nech príde za ním, miesto neho ale vyšla na priedomie striga, ktorá ho už odtiaľto zopárkrát vyhnala.

I teraz sa tvárila nepríjemne. „Zasa vy?“ skríkla naňho nepriateľsky. „Nepochopili ste už predtým, čo som vám vravela? Nepredám!“

Pes stále štekal, necelý meter od neho vycieral hrozivé tesáky, sliny okolo papule sa mu premieňali na penu. Filip naňho nervózne pozrel.

„Ticho, Harik,“ zvolala naňho prísne.

Pes ešte niekoľkokrát brechol, potom stíchol a pobral sa k búde.

Mierne sa mu uľavilo. „Môžete...“ Hlas mu zlyhal, musel preglgnúť. „Môžete mi zavolať pána Oravca? Viem, že je u vás.“

NÁVRAT

„Povedal som ti, aby si šiel domov.“ Daniel sa nečakane vynoril z prítmnia otvorených dverí a zastal tej žene za chrbtom. Postoj mal uvoľnený, v ruke držal kvietkovanú šálku. „Akvapark tu nebude, končíme.“

„Tak na to zabudni!“ rozčertil sa Filip nanovo. „Nerozhoduješ iba ty a sú to aj moje prachy!“

Daniel sa plecom oprel o veraje, pery mu zvlnil súcitný úsmev. „A čo s tým chceš urobiť?“

Až sa roztriasol od návalu zlosti, premiešanej s nenávisťou. Keby nemal rešpekt pred tým psom, nabehne tam a rozbije mu hubu. „Čo si o sebe myslíš?“ zajačal priam nepríčetne. „Namakal som sa na tom projekte, rozhodne viac ako ty, takže nemáš právo len tak sa na všetko vykašľať!“

„Mám,“ odvetil mu pokojne. „A aj to urobím.“

Pochopil, že krikom nič nedosiahne. Daniel bol vždy ako skala, emócie vyjadroval zriedka. Len dnešok bol akousi zvláštnou výnimkou. Doteraz. Momentálne to bol zasa ten chladný muž, ako ho poznal, ktorý má vždy všetko pod kontrolou. Nepohlo ním nič a nikto, záležitosti viedol svojím vlastným smerom a keď sa k niečomu rozhodol, stanovisko nikdy nemenil.

„Daniel, preboha, neblázni,“ zmenil rétoriku i melódiu hlasu. „Toto je skvelá príležitosť ukázať, čo v nás je! Investor nám dal voľnú ruku... Nečakali sme tak dlho práve na takýto džob?“

Daniel prižmúril oči. „Ty ani len netušíš, na čo som doteraz čakal...“

„Tak mi to vysvetli!“

Uškrnul sa. „Neskôr, Filip. Laura dnes cestuje k rodičom, vráti sa až v nedeľu večer a ja som sa rozhodol ostať tu celý víkend.“ Objal ženu okolo pliec, až nechutne láskyplne. „Máme o čom hovoriť. V pondelok prídem do firmy a...“

„Myslíš, že Laura niekam cestuje?“ vyletelo z neho, opäť ho opantával hnev. Potreboval Danielovi ublížiť, nejako mu zraziť ten jeho pyšný hrebienok a už

NÁVRAT

presne vedel, ako. „To povedala len tebe.“ Ironicky vykrivil kútik úst. „V skutočnosti budeme celý ten čas spolu!“

Bol pripravený na Danielov výbuch. Na jeho zúrivy prejav zloby i následnú pomstu, zároveň sa napružil, aby mal čas na prípadný útek. Pred psom. Daniela sa nebál, bol mladší, svalnatejší a pohybovo rozhodne zdatnejší. Avšak na reakciu, ktorej sa od neho dočkal, pripravený nebol.

„Viem o vás,“ odfrkol Daniel pohľadovo. „Myslíš si, že som slepý? A viem aj o všetkých pred ňou, ktoré nakoniec skončili v tvojej posteli.“

Filip ohúrene vypleštil oči.

„Si len chudák, čo si ani sám nevie nájsť poriadnu babu, tak ju preberie druhému,“ doložil tvrdo.

Očervenel, zúfalo zalapal po dychu, plán nového domu sa mu rúcal pred očami. Aj vysnívaná masáž od Laury tiež strácala ten pravý šmrnc. Zakázaný vzťah mal pikantnú príchuť, doslova ho rajcoval. Teraz akosi zosivel. „Toto si prehnal,“ precedil cez zuby. „Končím s tebou, čakaj môjho právnika.“

Daniel zaklonil hlavu, nahlas sa rozosmial. „Počuj,“ prehovoril po chvíli veselo, „znies ako manželka pred rozvodom...“

Filip urazene zovrel päste. „Len sa rehoc,“ zasipel. „Ale ako tvoj spoločník vo firme som práve skončil, rozumieš? Nechcem mať s tebou nič viac spoločné. Môj právnik pripraví papiere a ty mi vyplatíš môj podiel.“

Daniel zvažnel. Pár sekúnd naňho hľadel, nebolo pochyb, že premýšľa. Šálku, z ktorej si dosiaľ flegmaticky upíjal, nehybne držal v prstoch.

Filip napäto čakal. Možno nie je všetko stratené, ožila v ňom slabá nádej. Možno konečne pochopil, čo všetko by stratil, aké šance zahadzuje a aj keď Laury sa vzdal pomerne ľahko, o firmu už zabojuje!

„Mám pre teba návrh,“ prehovoril odrazu Daniel. Ženu, ktorú ešte stále zľahka objímal okolo pliec, si pritisol k sebe, v hlase mal podozrivé nadšenie. „Čo keby sme celú firmu jednoducho predali?“

NÁVRAT

Filip mal pocit, že sa mu na chvíľku zastavilo srdce. „Pre...predali?“ zajachтал ohromene. „Prečo?! Fakt si sa komplet zbláznil?“

„Nie,“ pokrútil Daniel hlavou. „Len som stratil príliš veľa času.“

Musel sa oprieť o plot. „Nechápem,“ zastonal. Vzápätí odskočil bokom, neďaleko začul varovné zavrčanie.

„Hovoril som ti, že som tu bol pred rokmi na prázdninách,“ začal Daniel pomaly. Starostlivo vyberal slová, v tvári sa mu odrážali spomienky. „Vtedy som nevedel, že môj otec sa v mladosti pohádal s rodičmi a ušiel z domu. Kvôli mame, dcére komunistického funkcionára, s ktorou sa chcel oženiť. Komunisti totiž starkým kedysi veľmi ublížili, ale to nie je dôležité.“

Filip si zložil ruky na prsiach, pokrútil hlavou. „Odkedy si taký sentimentálny?“

„Bol som len chlapec,“ nenechal sa Daniel prerušiť. „Nechápal som, prečo sem nesmiem chodiť, nikto mi to nevysvetlil.“ Letmo sa pousmial. „Až tuto, Margitkina mama.“

„Okej,“ sekol opovržlivo, „takže teraz to už vieš. Ale čo to má spoločné s naším projektom? A vôbec, s našou firmou? A s tvojím rozhodnutím na všetko sa vykašľať?“

Daniel na okamih zovrel pery. „Lebo som hlupák,“ priam zavrčal. „Neskutočný hlupák a zbabelec. Miesto toho, aby som sem prišiel a sám zistil, aká je pravda, vopchal som hlavu do piesku a zničil si tak život.“

„Margitka ťa čakala, Danielko,“ prehovorila odrazu tá stará žena. Hlas sa jej zachvel. „Celých desať rokov. Bola veľmi smutná, keď si už viac neprišiel, vyzerala ťa každé leto.“

Daniel ju pustil, o kúsok odstúpil, bolestne prižmúril oči. „Napísal som jej list,“ prevravel chrapľavo. „Ale ona mi neodpovedala.“

„Odpovedala,“ nesúhlasila starena. „Vlastne ti poslala veľa listov, no ty si sa už neozval. Potom jednoducho odišla.“

NÁVRAT

„Kam?“ zastonal Daniel. „Kde je teraz?“

„Po promócií odišla pracovať do okresného mesta a už tam ostala.“

Daniel prehltol. „Je... vydatá? Spomínali ste syna...“

„Nie,“ pokrútila hlavou. „Ten chlapec je výsledkom nerozvážnosti, za ktorú zaplatila.“ Zrak jej zablúdil k Danielovmu prstenníku. „Ty si ženatý?“

Filipovi už bolo zle z tej sladkej scény. Pripadal si ako v nevydarenej telenovele a mal potrebu zasiahnuť. „Nie je,“ vyštekol srdnato, „ženské strieda ako ponožky!“

Daniel naňho hodil len rýchly pohľad. „Musím ísť za ňou,“ pozrel znova na ženu po svojom boku. „Potrebujem ju vidieť, všetko jej vysvetliť... Ak so mnou vôbec bude chcieť hovoriť. Možno aj zabudla...“

„Určite nezabudla,“ pokrútila hlavou. „Veľakrát ťa spomínala a takmer vždy sa rozplakala. Dokonca si myslím, že to kvôli tebe odmietla všetkých mužov, ktorí o ňu mali záujem.“

„Kde ju nájdem?“ vyhrkol dychtivo.

Láskavo ho potľapkala po ramene. „Dám ti adresu, aj jej telefón.“

Filip na nich neveriaco zísal. Sníva sa mi... Nechutná nočná mora, ale keď sa zobudím, zasa bude všetko ako predtým. Toto predsa nemôže byť skutočnosť!

Zbadal, že Daniel aj so starenou sa chystajú vojsť dnu, jeho si nikto nevšima, tak hlasno skríkol: „Doriti, nebuď pako a spamätaj sa!“

Daniel zastal, otočil sa, ale mlčal.

„Prosím ťa,“ začal doslova modlikať, „uvedom si, akú šancu zahadzuješ. Tak preboha nerob kraviny, presvedči ju, aby podpísala zmluvu a všetci budeme šťastní.“ Rukou mávol k autu. „A my sa môžeme konečne vrátiť domov.“

Venoval mu dlhý, prenikavý pohľad. „Domov?“ Krátko sa zasmial, pomaly otáčal hlavou zo strany na stranu. „Nič si nepochopil, kamarát. Vôbec tomu nerozumieš a je mi to ľúto.“ Opäť sa zasmial, teraz už veselšie a zároveň uľahčene. „Nikam sa vracat' nemusím, vieš? Ja už totiž som doma...“